

ผลการจัดประสบการณ์โดยใช้หุ่นมือเพื่อพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัย

The Results of Providing Learning Experiences by Using Hand Puppets to Enhance Young Children's Speaking Skills

นันทชพร ลีตระกูล¹ ชุตินา วัฒนาศรี² ธนินาฏ ณ สุนทร³ วลัยพรรณ บุญมี⁴Nanthatchaporn Leetrakul¹ Chutima Wattanakeeree² Taneenart Na-Soontorn³Walaipan Boonmee⁴¹นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการจัดการเรียนรู้ วิทยาลัยนวัตกรรมการศึกษา มหาวิทยาลัยเซนต์จอห์น

Master's Student, Master of Education in Curriculum and Learning Management,

College of Educational Innovation, Saint John's University,

E-mail: nunnanthatchaporn@gmail.com

²อาจารย์ รองศาสตราจารย์ ดร. วิทยาลัยนวัตกรรมการศึกษา มหาวิทยาลัยเซนต์จอห์น

Lecturer, Ph.D., Associate Professor, College of Educational Innovation, Saint John's University,

E-mail: chuwat1140@gmail.com

³อาจารย์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วิทยาลัยนวัตกรรมการศึกษา มหาวิทยาลัยเซนต์จอห์น

Lecturer, Ph.D., Assistant Professor, College of Educational Innovation, Saint John's University,

E-mail: medtanee@stjohn.ac.th

⁴อาจารย์ ดร. วิทยาลัยนวัตกรรมการศึกษา มหาวิทยาลัยเซนต์จอห์น

Lecturer, Ph.D., College of Educational Innovation, Saint John's University,

E-mail: pudee1122@hotmail.com

Received: February 1, 2022; Revised: February 15, 2023; Accepted: May 20, 2023

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบทักษะการพูดคำศัพท์ของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังได้รับการจัดประสบการณ์โดยใช้หุ่นมือ 2) เปรียบเทียบทักษะการพูดเป็นประโยคของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังได้รับการจัดประสบการณ์โดยใช้หุ่นมือ 3) เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดเป็นเรื่องราวของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังได้รับการจัดประสบการณ์โดยใช้หุ่นมือ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับชั้นอนุบาล 1 โรงเรียนมินเดอร์พัฒนาศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน แขวงประเวศ เขตประเวศ จังหวัดกรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวน 11 คน ที่ได้จากการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการประสบการณ์โดยใช้หุ่นมือ จำนวน 12 แผน และ แบบทดสอบวัดทักษะการพูด ซึ่งประกอบด้วย 3 ตอน ได้แก่ ตอนที่ 1 ทักษะการพูดคำศัพท์ ตอนที่ 2 ทักษะการพูดเป็นประโยค ตอนที่ 3 ทักษะการพูดเป็นเรื่องราว สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) และสถิติทดสอบ t-test for dependent samples

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ 1) ทักษะการพูดคำศัพท์ของเด็กปฐมวัยหลังได้รับการจัดประสบการณ์โดยใช้หุ่นมือสูงกว่าก่อนได้รับการจัดประสบการณ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 2) ทักษะการพูดเป็นประโยคของเด็กปฐมวัยหลังได้รับการจัดประสบการณ์โดยใช้หุ่นมือสูงกว่าก่อนได้รับการจัดประสบการณ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 3) ทักษะการพูดเป็นเรื่องราวของเด็กปฐมวัยหลังได้รับการจัดประสบการณ์โดยใช้หุ่นมือสูงกว่าก่อนได้รับการจัดประสบการณ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

คำสำคัญ: ทักษะการพูด, หุ่นมือ, เด็กปฐมวัย

Abstract

The objective of this research was to compare young children's speaking skills, consisting of 3 areas: 1) saying words, 2) speaking in sentences, and 3) storytelling before and after providing learning experiences by using hand puppets to the young children. The sample was a Kindergarten 1 class, consisting of 11 students from Minder Pathana Suksa School, under the supervision of the Office of the Private Education Commission, Prawet Subdistrict, Prawet District, Bangkok, in the second semester of the academic year 2021, selected by cluster sampling. The research instruments were 12 lesson plans for providing learning experiences by using hand puppets and a test of speaking skills, consisting of 3 sections: saying words, speaking in sentences, and storytelling. The statistics used for data analysis were the mean ($\bar{X}$), the standard deviation (SD) and the t-test for dependent samples.

The research results showed that after providing learning experiences by using hand puppets to the young children, the young children's speaking skills in all 3 areas: 1) saying words, 2) speaking in sentences, and 3) storytelling were statistically significantly higher than the ones before at the .01 level.

Keyword: Speaking Skills, Hand Puppets, Young Children

บทนำ

โลกปัจจุบันนี้กำลังอยู่ในยุคสมัยที่ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีเข้ามาบดบังบทบาทสำคัญในชีวิตของทุกคนเป็นอย่างมาก รวมทั้งชีวิตของเด็กปฐมวัย เด็กปฐมวัยถูกแวดล้อมด้วยสื่อเทคโนโลยีต่างๆ มากมาย และสามารถเข้าถึงสื่อเหล่านี้ได้โดยง่าย อย่างไรก็ตามการใช้สื่อเทคโนโลยีมากเกินไปหรือใช้อย่างไม่เหมาะสมกับวัยของเด็กจะกลายเป็นภัยอันตรายที่ส่งผลกระทบต่อพัฒนาการและคุณภาพชีวิตของเด็กในด้านต่าง ๆ (ชนิพรพรณ จาติเสถียร, 2560)

สถานการณ์เรื่องสื่อเทคโนโลยีที่ส่งผลกระทบต่อพัฒนาการของเด็กปฐมวัยยิ่งทวีความรุนแรงมากขึ้นเมื่อเกิดการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา (COVID-19) เมื่อต้นปี พ.ศ. 2563 เมื่อโรงเรียนถูกสั่งปิดเพื่อลดความเสี่ยงของการแพร่ระบาด เด็กต้องกักตัวอยู่บ้าน ในขณะที่ผู้ปกครองจำนวนไม่น้อยยังคงต้องทำงาน เพื่อหารายได้มาจุนเจือครอบครัว ปัญหาที่ตามมาคือความสัมพันธ์ที่เย็นห่าง และภาวะที่เด็กอาจมีอาการติดมือถือเพราะเป็นความสนุกสนานที่พวกเขาสามารถหาได้โดยที่ยังได้รับการสนับสนุนจากผู้ปกครอง ข้อมูลจากรายงานจับทิศทางสุขภาพคนไทย ปี 2563 พบว่า เด็กและเยาวชนไทยมีการใช้งานหน้าจอถือถึงสัปดาห์ละ 35 ชั่วโมง มากกว่าสถิติโลกที่ระบุไว้ว่าไม่ควรเกินสัปดาห์ละ 16 ชั่วโมง (เวิร์คพอยท์นิวส์, 2564)

จากปัญหาที่กล่าวมาข้างต้นทำให้เกิดผลกระทบต่อพัฒนาการของเด็กปฐมวัยโดยตรงในหลายด้าน เช่น ด้านการสื่อสาร เด็กอาจมีอาการพูดช้า พูดไม่ชัด (เวิร์คพอยท์นิวส์, 2564) ซึ่งปัจจุบันนี้ปัญหาเด็กพูดช้าในประเทศไทยมีแนวโน้มรุนแรงขึ้น เด็กมากถึงร้อยละ 30-40 มีภาวะการพูดล่าช้า กล่าวคือ เด็กใช้ภาษาพูดในการสื่อสารได้ไม่สมวัย เริ่มพูดคำพูดแรกที่มีความหมายได้ล่าช้ากว่าเกณฑ์ รู้จักคำศัพท์อยู่ในวงจำกัด สื่อสารกับผู้อื่นด้วยคำพูดไม่ได้ เรียบเรียงถ้อยความได้ไม่ดี หรือ ไม่สามารถเล่าเรื่องต่อเนื่องกันได้ (สำนักข่าวไทยพีบีเอส, 2562)

การพูดนับเป็นทักษะหนึ่งที่สำคัญต่อเด็กปฐมวัย เพราะเด็กใช้การพูดในการถ่ายทอดความรู้สึก ความต้องการของตนเองให้ผู้อื่นเข้าใจ อีกทั้งยังเป็นพื้นฐานในการเรียนรู้ทักษะการอ่านและการเขียน และยังช่วยส่งเสริมพัฒนาการด้านอื่น ๆ ของเด็กได้ดี หากเด็กไม่สามารถสื่อสารด้วยการพูดได้อย่างสมวัยก็จะทำให้เกิดผลกระทบต่อพัฒนาการด้านอื่น ๆ ตามมาไม่ว่าจะเป็นด้านอารมณ์ จิตใจ หรือ ด้านสังคม (ต้นสนีย์ ฉัตรคุปต์, 2543) ดังนั้นการส่งเสริมทักษะการพูดจึงควรเริ่มตั้งแต่ช่วงปฐมวัย เพราะเป็นวัยที่มีพัฒนาการทางภาษาเจริญงอกงามอย่างรวดเร็ว (ชนิพรรณ จาติเสถียร, กันตวรรณ มีสมสาร, และอภิรดี ไชยกาล, 2560) อีกทั้งหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560 ก็ได้ให้ความสำคัญกับการพัฒนาทักษะทางภาษาของเด็กปฐมวัย โดยได้กำหนดมาตรฐานคุณลักษณะที่พึงประสงค์ สำหรับเด็กอายุ 3-6 ปีไว้ประการหนึ่งเกี่ยวกับทักษะทางภาษา ความเป็นมา มาตรฐานที่ 9 ใช้ภาษาสื่อสารได้เหมาะสมกับวัย (กระทรวงศึกษาธิการ, 2560)

การพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยนั้นสามารถทำได้หลากหลายวิธี รวมถึงการใช้หุ่นมือ เนื่องจากหุ่นมือเป็นสื่อรูปธรรมที่สามารถจับต้องได้ นับเป็นการสนองตอบธรรมชาติของเด็กปฐมวัยได้เป็นอย่างดี หุ่นมือยังสามารถช่วยขับเคลื่อนไหวพริบประกอบการพากย์เสียง และเข้าไปใกล้ชิดกับตัวเด็กได้ง่าย ทำให้เด็กสนใจและร่วมกิจกรรมการเรียนรู้การเล่นอย่างสนุกสนาน กระตุ้นให้เด็กกล้าพูด กล้าสื่อสาร อีกทั้งหุ่นมือยังเป็นหุ่นประเภทที่ทำง่าย มีวิธีการเชิดง่าย ไม่ซับซ้อน เด็กปฐมวัยก็สามารถทำและเชิดด้วยตนเองได้ ยิ่งทำให้เด็กมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมได้ดี (วรัญญา ศรีบัว, 2560) นอกจากนี้จากรายงานวิจัยของ Zuljevic (2005) พบว่า ครูผู้สอนเด็กปฐมวัยรายงานว่าการใช้หุ่นมือในห้องเรียนช่วยเพิ่มการมีส่วนร่วม และยังช่วยให้เด็กมีพัฒนาการในด้านการอ่าน การพูด และทักษะการสื่อสารเพิ่มขึ้น

หุ่นมือเป็นสื่อที่สามารถช่วยพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยได้เป็นอย่างดี ช่วยส่งเสริมให้เด็กกล้าพูด เพราะเด็กจะให้ความไว้วางใจกับหุ่นมือ และรู้สึกปลอดภัยเมื่อพูดคุยกับหุ่นมือ เสมือนว่าหุ่นมือเป็นเพื่อน (Greensmith, 2012) นอกจากนี้หุ่นมือยังสามารถช่วยแก้ปัญหาเฉพาะตัวของเด็กแต่ละคนได้ เช่น เด็กที่ขี้อาย ติดอ่าง หรือมีปัญหาด้านการสื่อสาร เด็กกล้าที่จะพูดผ่านตัวหุ่นมือมากกว่าพูดผ่านตัวเองโดยตรง (อรพมา ยุทธวงศ์, 2527)

ด้วยเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะนำหุ่นมือมาใช้ในการจัดประสบการณ์เพื่อพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัย ทั้งนี้ผลจากการวิจัยจะเป็นแนวทางสำหรับครูและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาปฐมวัยเพื่อนำมาประยุกต์ใช้ในการจัดกิจกรรมให้กับเด็กปฐมวัยได้อย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพ

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดคำศัพท์ของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังได้รับการจัดประสบการณ์โดยใช้หุ่นมือ
2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดเป็นประโยคของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังได้รับการจัดประสบการณ์โดยใช้หุ่นมือ
3. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดเป็นเรื่องราวของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังได้รับการจัดประสบการณ์โดยใช้หุ่นมือ

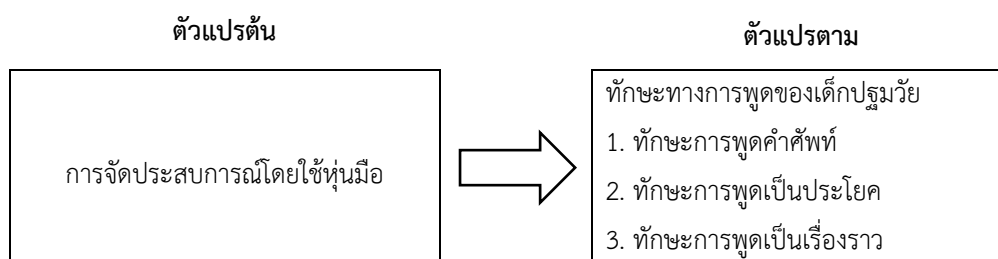
สมมติฐานของการวิจัย

1. ทักษะการพูดคำศัพท์ของเด็กปฐมวัยหลังได้รับการจัดประสบการณ์โดยใช้หุ่นมือสูงกว่าก่อนได้รับการจัดประสบการณ์
2. ทักษะการพูดเป็นประโยคของเด็กปฐมวัยหลังได้รับการจัดประสบการณ์โดยใช้หุ่นมือสูงกว่าก่อนได้รับการจัดประสบการณ์
3. ทักษะการพูดเป็นเรื่องราวของเด็กปฐมวัยหลังได้รับการจัดประสบการณ์โดยใช้หุ่นมือสูงกว่าก่อนได้รับการจัดประสบการณ์

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนระดับชั้นอนุบาล 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 โรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน ในแขวงประเวศ เขตประเวศ จังหวัดกรุงเทพมหานคร ทั้งหมด 9 โรงเรียน จำนวน 455 คน
2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนระดับชั้นอนุบาล 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 โรงเรียนมินเดอร์พัฒนาศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน แขวงประเวศ เขตประเวศ จังหวัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวน 11 คน ที่ได้จากการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster Sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยในการสุ่ม
3. ตัวแปรที่ศึกษาประกอบด้วย
  - 3.1 ตัวแปรต้น คือ การจัดประสบการณ์โดยใช้หุ่นมือ
  - 3.2 ตัวแปรตาม คือ ทักษะการพูดของเด็กปฐมวัย ประกอบด้วย
    - 1) ทักษะการพูดคำศัพท์
    - 2) ทักษะการพูดเป็นประโยค
    - 3) ทักษะการพูดเป็นเรื่องราว
4. เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง ประกอบด้วย 3 หน่วยการเรียนรู้ ได้แก่ สัตว์รอบตัว ผลไม้แสนอร่อย และอาชีพในฝัน
5. ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง รวม 6 สัปดาห์ จัดประสบการณ์สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 45 นาที รวม 12 ครั้ง

กรอบแนวคิดของการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดประสบการณ์โดยใช้หุ่นมือ
2. แบบทดสอบวัดทักษะการพูด ประกอบด้วย 3 ตอน ดังนี้
  - ตอนที่ 1 แบบทดสอบวัดทักษะการพูดคำศัพท์
  - ตอนที่ 2 แบบทดสอบวัดทักษะการพูดเป็นประโยค
  - ตอนที่ 3 แบบทดสอบวัดทักษะการพูดเป็นเรื่องราว

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. ขั้นตอนการสร้างแผนการจัดประสบการณ์โดยใช้หุ่นมือ
  - 1.1 ศึกษาหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560 เอกสาร ตำรา บทความ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดประสบการณ์โดยใช้หุ่นมือ และการพัฒนาทักษะการพูดสำหรับเด็กปฐมวัย รวมทั้งเนื้อหาในหน่วยการเรียนรู้ สัตว์รอบตัว ผลไม้แสนอร่อย และอาชีพในฝัน
  - 1.2 นำข้อมูลที่ได้ศึกษามาสร้างแผนการจัดประสบการณ์โดยใช้หุ่นมือ จำนวน 12 แผน แผนละ 45 นาที ขั้นตอนการจัดประสบการณ์ประกอบด้วย 3 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นนำ ขั้นสอน (ขั้นสอนประกอบด้วย 2 ขั้นตอนย่อย ได้แก่ ขั้นนำเสนอเนื้อหา และขั้นฝึกปฏิบัติ) และขั้นสรุป
  - 1.3 นำแผนการจัดประสบการณ์โดยใช้หุ่นมือที่ผู้วิจัยสร้าง เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจสอบพิจารณาความถูกต้อง จากนั้นนำแผนการจัดประสบการณ์ที่ผ่านการพิจารณาแล้วให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษาปฐมวัยจำนวน 3 ท่าน เพื่อพิจารณาความเหมาะสมของ จุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหา ขั้นตอนในการดำเนินกิจกรรม สื่อ และการวัดและประเมินผล โดยใช้แบบประเมินแผนการจัดประสบการณ์โดยใช้หุ่นมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งให้คะแนนแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 อันดับ และพิจารณาระดับคุณภาพของแผนการจัดประสบการณ์ ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.51 - 5.00 หมายถึง เหมาะสมมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย 3.51 - 4.50 หมายถึง เหมาะสมมาก
ค่าเฉลี่ย 2.51 - 3.50 หมายถึง เหมาะสมปานกลาง
ค่าเฉลี่ย 1.51 - 2.50 หมายถึง เหมาะสมน้อย
ค่าเฉลี่ย 1.00 - 1.50 หมายถึง เหมาะสมน้อยที่สุด

 กำหนดผลการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญที่ยอมรับได้ มีค่าตั้งแต่ 3.51 – 5.00
  - 1.4 ปรับปรุงแก้ไขแผนการจัดประสบการณ์โดยใช้หุ่นมือตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ
  - 1.5 จัดพิมพ์แผนการจัดประสบการณ์โดยใช้หุ่นมือฉบับสมบูรณ์ เพื่อนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างในการทดลอง
2. ขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบวัดทักษะการพูด
  - 2.1 ศึกษาหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560 เอกสาร ตำรา บทความ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีการสร้างแบบทดสอบวัดทักษะการพูดของเด็กปฐมวัย
  - 2.2 นำข้อมูลที่ได้ศึกษามาสร้างแบบทดสอบวัดทักษะการพูดซึ่งมีลักษณะเป็นแบบทดสอบปากเปล่าโดยให้นักเรียนดูรูปภาพแล้วพูดตอบ ประกอบด้วย 3 ตอน ได้แก่
    - ตอนที่ 1 แบบทดสอบวัดทักษะการพูดคำศัพท์ (ให้คะแนนแบบ 0, 1, 2)
    - ตอนที่ 2 แบบทดสอบวัดทักษะการพูดเป็นประโยค (ให้คะแนนแบบ 0, 1, 2, 3)
    - ตอนที่ 3 แบบทดสอบวัดทักษะการพูดเป็นเรื่องราว (ให้คะแนนแบบ 0, 1, 2, 3)

2.3 นำแบบทดสอบวัดทักษะการพูดทั้ง 3 ตอนให้ผู้วิจัยสร้าง เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจสอบพิจารณาความถูกต้อง จากนั้นนำแบบทดสอบที่ผ่านการพิจารณาแล้วให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษาศาสตร์ช่วยจำนวน 3 ท่าน (ชุดเดียวกันกับที่ตรวจสอบแผนการจัดประสบการณ์โดยใช้หุ่นมือ) เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยการหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับจุดประสงค์ (IOC) ซึ่งพิจารณาให้คะแนนข้อคำถามแต่ละข้อดังนี้

ให้คะแนน +1 เมื่อแน่ใจว่า ข้อคำถามนั้นวัดได้ตรงตามจุดประสงค์

ให้คะแนน 0 เมื่อไม่แน่ใจว่า ข้อคำถามนั้นวัดได้ตรงตามจุดประสงค์

ให้คะแนน -1 เมื่อแน่ใจว่า ข้อคำถามนั้นวัดไม่ตรงตามจุดประสงค์

2.4 นำผลคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับจุดประสงค์ (IOC) โดยคัดเลือกข้อคำถามที่มีคะแนนเฉลี่ย ตั้งแต่ 0.50 ถึง 1.00 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาที่ใช้ได้ และปรับปรุงแก้ไขแบบทดสอบตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งผลที่ได้คือค่า IOC ของทุกข้อของทุกทักษะที่เลือกมาอยู่ที่ระดับ 0.67 ถึง 1.00

2.5 จัดพิมพ์แบบทดสอบวัดทักษะการพูดทั้ง 3 ตอนที่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพ แล้วนำไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักเรียนชั้นอนุบาล 2 โรงเรียนมินเดอร์พัฒนาศึกษา ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 8 คน

2.6 คัดเลือกข้อคำถามให้มีจำนวนข้อดังนี้

ตอนที่ 1 แบบทดสอบวัดทักษะการพูดคำศัพท์ 12 ข้อ (เต็ม 24 คะแนน)

ตอนที่ 2 แบบทดสอบวัดทักษะการพูดเป็นประโยค 6 ข้อ (เต็ม 18 คะแนน)

ตอนที่ 3 แบบทดสอบวัดทักษะการพูดเป็นเรื่องราว 3 ข้อ (เต็ม 9 คะแนน)

2.7 นำข้อคำถามที่คัดเลือกไว้แล้ว มาหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดทักษะการพูดทั้ง 3 ตอน โดยใช้วิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α – Coefficient) ของครอนบาค และได้ค่าความเชื่อมั่นมากกว่า 0.7 ทั้ง 3 ตอน ถือได้ว่าแบบทดสอบฉบับนี้มีความน่าเชื่อถือ โดยค่าความเชื่อมั่นที่ได้มีดังนี้

ตอนที่ 1 แบบทดสอบวัดทักษะการพูดคำศัพท์ 0.73

ตอนที่ 2 แบบทดสอบวัดทักษะการพูดเป็นประโยค 0.85

ตอนที่ 3 แบบทดสอบวัดทักษะการพูดเป็นเรื่องราว 0.87

2.8 จัดพิมพ์แบบทดสอบวัดทักษะการพูดฉบับสมบูรณ์ เพื่อนำไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลต่อไป

การดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล

การศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองตามแบบแผนการวิจัยแบบ One-Group Pretest-Posttest Design ซึ่งมีลักษณะ ดังนี้

	Pretest	Treatment	Posttest
	T ₁	X	T ₂
เมื่อ	T ₁ แทน การทดสอบวัดทักษะการพูด ก่อนการทดลอง		
	X แทน การจัดประสบการณ์โดยใช้หุ่นมือ		
	T ₂ แทน การทดสอบวัดทักษะการพูด หลังการทดลอง		

การเก็บรวบรวมข้อมูล แบ่งออกได้เป็น 3 ขั้นตอน ประกอบด้วย ขั้นตอนดำเนินการทดลอง ขั้นตอนการทดลอง และขั้นหลังดำเนินการทดลอง โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. ขั้นก่อนดำเนินการทดลอง

1.1 ผู้วิจัยติดต่อโรงเรียนมินเดอร์พัฒนาศึกษาและนำจดหมายจากมหาวิทยาลัยเรียนถึงผู้อำนวยการโรงเรียน เพื่อทำการขออนุญาตให้ผู้วิจัยดำเนินการวิจัยที่โรงเรียนมินเดอร์พัฒนาศึกษา

1.2 ผู้วิจัยทำความคุ้นเคยกับเด็กที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยการเข้าไปที่โรงเรียนมินเดอร์พัฒนาศึกษา 1 สัปดาห์ ก่อนเริ่มการทดลอง

1.3 ผู้วิจัยทำการทดสอบวัดทักษะการพูดก่อนการทดลอง (Pretest) กับกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้แบบทดสอบ วัดทักษะการพูดที่ผู้วิจัยสร้าง และบันทึกคะแนนสอบไว้สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

2. ขั้นดำเนินการทดลอง

2.1 ผู้วิจัยดำเนินการจัดประสบการณ์โดยใช้หุ่นมือตามแผนการจัดประสบการณ์ที่ผู้วิจัยสร้าง เป็นเวลา 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง คือ ทุกวันพุธ เวลา 8.20-9.05 น. และเวลา 10.25-11.10 น.

3. ขั้นหลังดำเนินการทดลอง

3.1 ผู้วิจัยทำการทดสอบวัดทักษะการพูดหลังการทดลอง (Posttest) กับกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้แบบทดสอบ วัดทักษะการพูดที่ผู้วิจัยสร้างซึ่งเป็นฉบับเดียวกันกับที่ใช้ทำการทดสอบก่อนการทดลอง และบันทึกคะแนนสอบไว้สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

วิธีการทางสถิติและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาสถิติพื้นฐานของคะแนนทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยโดยนำคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบก่อน และหลังการทดลองมาหาค่าเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2. เปรียบเทียบคะแนนทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้สถิติ t-test แบบ Dependent ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดคำศัพท์ของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังได้รับการจัดประสบการณ์โดยใช้หุ่นมือ

ตารางที่ 1 ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดคำศัพท์ของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังได้รับการจัดประสบการณ์โดยใช้หุ่นมือ

ทักษะการพูดคำศัพท์	N	$\bar{x}$	SD	t	p
ก่อน	11	13.64	4.34	7.276	<.001
หลัง	11	22.55	1.70		

จากตารางที่ 1 พบว่า ทักษะการพูดคำศัพท์ของเด็กปฐมวัยก่อนได้รับการจัดประสบการณ์โดยใช้หุ่นมือ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 13.64 และหลังได้รับการจัดประสบการณ์มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 22.55 เมื่อเปรียบเทียบแล้ว พบว่า ทักษะการพูดคำศัพท์ของเด็กปฐมวัยหลังได้รับการจัดประสบการณ์โดยใช้หุ่นมือสูงกว่าก่อนได้รับการจัดประสบการณ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานของการวิจัยข้อที่ 1

2. ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดเป็นประโยคของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังได้รับการจัดประสบการณ์โดยใช้หุ่นมือ

ตารางที่ 2 ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดเป็นประโยคของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังได้รับการจัดประสบการณ์โดยใช้หุ่นมือ

ทักษะการพูดเป็นประโยค	N	$\bar{x}$	SD	t	p
ก่อน	11	10.45	2.16	9.107	<.001
หลัง	11	16.73	1.62		

จากตารางที่ 2 พบว่า ทักษะการพูดเป็นประโยคของเด็กปฐมวัยก่อนได้รับการจัดประสบการณ์โดยใช้หุ่นมือมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 10.45 และหลังได้รับการจัดประสบการณ์มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 16.73 เมื่อเปรียบเทียบแล้ว พบว่า ทักษะการพูดเป็นประโยคของเด็กปฐมวัยหลังได้รับการจัดประสบการณ์โดยใช้หุ่นมือสูงกว่าก่อนได้รับการจัดประสบการณ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานของการวิจัยข้อที่ 2

3. ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดเป็นเรื่องราวของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังได้รับการจัดประสบการณ์โดยใช้หุ่นมือ

ตารางที่ 3 ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดเป็นเรื่องราวของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังได้รับการจัดประสบการณ์โดยใช้หุ่นมือ

ทักษะการพูดเป็นเรื่องราว	N	$\bar{x}$	SD	t	p
ก่อน	11	4.82	2.48	4.737	<.001
หลัง	11	8.00	0.78		

จากตารางที่ 3 พบว่า ทักษะการพูดเป็นเรื่องราวของเด็กปฐมวัยก่อนได้รับการจัดประสบการณ์โดยใช้หุ่นมือมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.82 และหลังได้รับการจัดประสบการณ์มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 8.00 เมื่อเปรียบเทียบแล้ว พบว่า ทักษะการพูดเป็นเรื่องราวของเด็กปฐมวัยหลังได้รับการจัดประสบการณ์โดยใช้หุ่นมือสูงกว่าก่อนได้รับการจัดประสบการณ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานของการวิจัยข้อที่ 3

ทั้งนี้ผู้วิจัยได้สรุปผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดรายด้านและโดยรวมของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังได้รับการจัดประสบการณ์โดยใช้หุ่นมือ ดังนี้

ตารางที่ 4 ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดรายด้านและโดยรวมของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังได้รับการจัดประสบการณ์โดยใช้หุ่นมือ

ทักษะการพูด	ก่อน		หลัง		t	p
	$\bar{x}$	SD	$\bar{x}$	SD		
1. การพูดคำศัพท์ (เต็ม 24 คะแนน)	13.64	4.34	22.55	1.70	7.276	<.001
2. การพูดเป็นประโยค (เต็ม 18 คะแนน)	10.45	2.16	16.73	1.62	9.107	<.001
3. การพูดเป็นเรื่องราว (เต็ม 9 คะแนน)	4.82	2.48	8.00	0.78	4.737	<.001
โดยรวม (เต็ม 51 คะแนน)	28.91	7.50	47.27	3.50	9.218	<.001

จากตารางที่ 4 พบว่าทักษะการพูดโดยรวมทั้ง 3 ด้านของเด็กปฐมวัยก่อนได้รับการจัดประสบการณ์โดยใช้หุ่นมือมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 28.91 และหลังได้รับการจัดประสบการณ์มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 47.27 เมื่อเปรียบเทียบแล้วพบว่าทักษะการพูดโดยรวมทั้ง 3 ด้านของเด็กปฐมวัยหลังได้รับการจัดประสบการณ์โดยใช้หุ่นมือสูงกว่าก่อนได้รับการจัดประสบการณ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผลการวิจัย

1. ทักษะการพูดคำศัพท์ของเด็กปฐมวัยหลังได้รับการจัดประสบการณ์โดยใช้หุ่นมือสูงกว่าก่อนได้รับการจัดประสบการณ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ที่เป็นเช่นนี้เพราะว่า ก่อนการทดลอง มีคำศัพท์บางคำที่เด็กไม่เคยรู้จักมาก่อน เช่น คำว่า “ขนุน” ซึ่งเป็นผลไม้ที่เด็กหลายคนไม่เห็นและไม่เคยชิม ในการทดลองผู้วิจัยจึงได้ให้หุ่นมือเอ็ดดี้ (หุ่นมือผู้ช่วยครูที่ผู้วิจัยใช้ในการทดลอง) แจกขนุนจริงให้เด็ก ๆ ลองชิม และมีบางคำที่เด็กมักจะเรียกสลับกัน เช่น “สิงโต” กับ “เสือ” และ “หมอ” กับ “พยาบาล” รวมทั้งมีบางคำศัพท์ที่เด็กบางคนเรียกชื่อไม่ถูกต้อง เช่น เรียก “ไก่” ว่า “กอไก่” หรือ เรียก “แตงโม” ว่า “มะแตงโม” ผู้วิจัยจึงให้หุ่นมือเอ็ดดี้ช่วยอธิบายความแตกต่างระหว่างคำศัพท์ต่าง ๆ และพูดชื่อคำศัพท์ที่ถูกต้องเป็นตัวอย่างให้เด็ก ๆ ฟัง นอกจากนี้ผู้วิจัยยังมอบหมายคำศัพท์กับเด็ก ๆ ด้วยการให้เด็ก ๆ เล่นเกมกับหุ่นมือเอ็ดดี้ เช่น เกมสุมหยิบโปเกบอลและพูดคำศัพท์ตามภาพที่อยู่ในนั้นให้หุ่นมือเอ็ดดี้ฟัง และเกมถามไต่ตอบโดยหุ่นมือเอ็ดดี้โชว์บัตรภาพอย่างรวดเร็วและถามเด็กทั้งห้องและทีละคนว่านี่คืออะไร ทำให้เด็กสนุกกับการได้ฝึกพูดคำศัพท์และจดจำคำศัพท์ได้อย่างแม่นยำยิ่งขึ้น นอกจากนี้หุ่นมือเป็นสื่อรูปธรรมที่สามารถจับต้องได้ ซึ่งสื่อการเรียนที่รู้เด็กได้สัมผัสจริงจะทำให้เด็กมีความเต็มใจที่จะเรียนรู้ และจดจำได้ดียิ่งขึ้น (วิจิตรตา โปะสง และ สุพัตรา พิภพอ่อน, 2564) จึงเป็นเหตุผลที่ทำให้เด็กสามารถพูดคำศัพท์ได้ด้วยตนเองมากขึ้นหลังการทดลอง

2. ทักษะการพูดเป็นประโยคของเด็กปฐมวัยหลังได้รับการจัดประสบการณ์โดยใช้หุ่นมือสูงกว่าก่อนได้รับการจัดประสบการณ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ที่เป็นเช่นนี้เพราะว่า ก่อนการทดลอง เด็กส่วนใหญ่ยังไม่เข้าใจความหมายของคำว่าประโยค แม้ผู้วิจัยจะถามว่า ใคร ทำอะไร เด็กหลายคนมักจะพูดตอบเป็นคำ ไม่เป็นประโยค นอกจากนี้เด็กบางคนก็ยังไม่รู้จักคำศัพท์บางคำในรูปภาพทำให้ไม่สามารถแต่งประโยคได้ ในการทดลองผู้วิจัยจึงให้หุ่นมือเอ็ดดี้ถามกับเด็กว่า ประโยค คือการนำคำหลายคำมาต่อกัน เช่น ใคร ทำอะไร พร้อมยกตัวอย่างให้เด็ก ๆ ฟัง และให้เด็กได้ฝึกแต่งประโยคจากรูปภาพร่วมกันทั้งห้อง เด็กทุกคนมีโอกาสดูและแต่งประโยคอย่างเสรี โดยที่รูปภาพเดียวกันสามารถแต่งเป็นประโยคที่หลากหลายได้ เช่น หมาวัว หมากินเล่น หมากาบลูกบอล หมากิน ตำรวจจับโจร ตำรวจขึ้นรถ ตำรวจจับผู้ร้าย ตำรวจจับผู้ร้ายที่ไม่มีผม นอกจากนี้ในการทดลองยังมีกิจกรรมให้เด็กได้ประดิษฐ์หุ่นมือเป็นของตนเองและนำหุ่นมือไปพูดคุยกับหุ่นมือตัวอื่นของเพื่อนๆ ทำให้เด็กมีโอกาสดูสนทนากันและฝึกพูดเป็นประโยค จึงเป็นเหตุผลที่ทำให้เด็กสามารถพูดเป็นประโยคได้ด้วยตนเองมากขึ้นหลังการทดลอง สอดคล้องกับที่ สมศรี ปาณะโตะชะ (2551) ได้ทำการศึกษาความสามารถทางด้านการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการประดิษฐ์หุ่นร่วมกับผู้ปกครองอาสา พบว่า หลังการจัดกิจกรรมนักเรียนมีคะแนนความสามารถทางด้านการพูดเป็นประโยคสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .01

3. ทักษะการพูดเป็นเรื่องราวของเด็กปฐมวัยหลังได้รับการจัดประสบการณ์โดยใช้หุ่นมือสูงกว่าก่อนได้รับการจัดประสบการณ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ที่เป็นเช่นนี้เพราะว่า ระหว่างการทดลอง เด็กได้มีโอกาสนอกมาแสดงละครหุ่นมือและพูดบทต่าง ๆ เป็นเรื่องราวตามในหนังสือนิทานหน้าชั้นเรียน ทำให้เด็กได้ทั้งฝึกพูดและฟังเรื่องราว เด็กจึงเรียนรู้ภาษาได้เร็วขึ้น (ธนัชฐา แจ่มอุทัย, สุพจน์ เกิดสุวรรณ, และ ทองปาน บุญกุล, 2564) นอกจากนี้หุ่นมือเอ็ดดี้มักจะเล่าเรื่องราวเป็นตัวอย่างให้

เด็กฟัง และชวนเด็กเล่าเรื่องราวอยู่เสมอ เช่น ให้เด็กเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับสัตว์ที่เคยเห็นว่ามีลักษณะอย่างไรและเคยเห็นที่ไหน หรือ ผลไม้ที่ชอบว่ามีลักษณะและรสชาติอย่างไร โดยให้เด็กยกมือตอบและเล่าให้เพื่อน ๆ ฟังด้วย นอกจากนี้ผู้วิจัยยังมีกิจกรรมให้เด็กได้ฝึกพูดเป็นเรื่องราวหน้าชั้นเรียน โดยให้เด็กเลือกรูปภาพต่าง ๆ มาเรียงต่อกันเป็นฉาก ๆ แล้วให้เด็กแต่งเป็นเรื่องราวของตนเองทีละคนตามลำดับเหตุการณ์ โดยมีหุ่นมือเอ็ดดี้คอยให้กำลังใจอยู่ข้าง ๆ จึงเป็นเหตุผลที่ทำให้เด็กสามารถพูดเป็นเรื่องราวได้ด้วยตนเองมากขึ้นหลังการทดลอง

นอกจากนี้ การที่ทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ ทักษะการพูดคำศัพท์ ทักษะการพูดเป็นประโยค และทักษะการพูดเป็นเรื่องราว หลังได้รับการจัดประสบการณ์โดยใช้หุ่นมือ สูงกว่าก่อนได้รับการจัดประสบการณ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้ง 3 ด้าน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานของการวิจัยข้อที่ 1-3 รวมถึงทักษะการพูดในภาพรวมที่ประกอบไปด้วยทักษะการพูดทั้ง 3 ทักษะรวมกัน สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ด้วยเช่นกัน เป็นเพราะว่าหุ่นมือช่วยส่งเสริมให้เด็กกล้าพูด เด็กจะให้ความไว้วางใจและรู้สึกปลอดภัยเมื่อพูดคุยกับหุ่นมือเสมือนว่าหุ่นมือเป็นเพื่อน (Greensmith, 2012) นอกจากนี้ หุ่นมือยังช่วยสร้างสัมพันธภาพที่ดีกับเด็ก เด็กกล้าที่จะเปิดใจพูดคุยเรื่องส่วนตัวกับหุ่นมือช่วยสร้างเสียงหัวเราะและบรรยากาศที่สนุกสนานในชั้นเรียนได้ และสามารถทำให้เกิดการสื่อสารโดยตรงที่ใกล้ชิดระดับสายตากับเด็กได้ (Remer and Tzurriel, 2015) การขีดและพากย์หุ่นช่วยให้เด็กต้องคิดหาถ้อยคำ ได้แสดงออก ได้สื่อสารกับผู้อื่นโดยผ่านตัวหุ่น ซึ่งอาจจะง่ายกว่าสื่อสารด้วยตัวเองโดยตรง (อรชума ยุทธวงศ์, 2527) ซึ่งทั้งหมดนี้ตรงกับประสบการณ์ที่ผู้วิจัยได้รับการจากการทำการทดลองครั้งนี้เช่นกัน เด็กทุกคนให้การต้อนรับหุ่นมือเอ็ดดี้เป็นอย่างดี ชอบมาเล่น ชอบมาคุยกับหุ่นมือเอ็ดดี้รวมทั้งชอบที่จะได้ขีดและพากย์หุ่นมือเอ็ดดี้เอง นอกจากนี้การใช้หุ่นมือในชั้นนำเข้าสู่บทเรียนช่วยกระตุ้นความสนใจของเด็กได้เป็นอย่างดี ทำให้เด็กตื่นตัวและพร้อมที่จะเรียนรู้สิ่งที่กำลังจะนำเสนอ

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. ครูควรวางบุคลิกของหุ่นมือผู้ช่วยครูให้มีความเป็นมิตรกับเด็ก ๆ มีน้ำเสียงอ่อนโยน พูดจาไพเราะ พูดชัด เพื่อเป็นตัวอย่างที่ดีในการพูดให้กับเด็ก
2. ครูสามารถนำหุ่นมือผู้ช่วยครูออกมาพูดคุยกับเด็กนอกเหนือจากเวลาในคาบเรียนได้ ไม่ว่าจะเป็นเวลาทำกิจกรรมในวงกลมตอนเช้า เวลารับประทานอาหารว่าง เวลาเล่นเสรี หรือเวลาอื่น ๆ เพื่อให้เด็กรู้สึกคุ้นเคยกับหุ่นมือตัวนั้น และรู้สึกว่าหุ่นมือตัวนั้นเป็นส่วนหนึ่งของห้องเรียน
3. ครูควรใช้หุ่นมือผู้ช่วยครูพูดคุยกับเด็กทุกคนอย่างทั่วถึง โดยการถามตอบทีละคนด้วย
4. ครูควรเปิดโอกาสให้เด็ก ๆ ได้ลองขีดหุ่นมือผู้ช่วยครูได้เช่นกัน หรืออาจมีหุ่นมือตัวอื่น ๆ เสริมในห้องเรียน เพื่อให้เด็กได้พูดคุยผ่านหุ่นมืออย่างเสรี
5. เมื่อเด็กให้ความร่วมมือกับการทำกิจกรรมเป็นอย่างดี หรือร่วมตอบคำถาม แสดงความคิดเห็น ครูควรเสริมแรงทางบวกให้กับเด็กทันที เช่น ให้คำชมเชย ปรบมือ หรือให้สติ๊กเกอร์ สิ่งเหล่านี้จะช่วยเสริมให้เด็กมีความมั่นใจในการพูดมากขึ้น
6. ระหว่างการทดลอง ผู้วิจัยพบว่า การนำหุ่นมือมาใช้ในการจัดประสบการณ์สามารถช่วยกระตุ้นความสนใจของเด็ก ๆ ได้เป็นอย่างดี โดยเฉพาะในชั้นนำเข้าสู่บทเรียน ทำให้เด็ก ๆ ตื่นตัวและพร้อมที่จะเรียนรู้สิ่งที่กำลังจะนำเสนอ หุ่นมือจึงเป็นอีกสื่อที่ผู้วิจัยแนะนำว่าอาจนำมาประยุกต์ใช้ในการสอนเนื้อหาวิชาอื่น ๆ ได้เช่นเดียวกัน

7. ครูควรฝึกซ้อมเชิดและพากย์หุ่นมือผู้ช่วยครูอยู่เสมอ ๆ เพื่อให้การใช้หุ่นมือเป็นไปอย่างคล่องแคล่วและดูธรรมชาติ

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาดูผลการจัดประสบการณ์โดยใช้หุ่นมือเพื่อพัฒนาทักษะการพูดกับนักเรียนระดับชั้นอื่น เช่น ระดับชั้นเตรียมอนุบาล ซึ่งเป็นวัยที่กำลังเริ่มหัดพูดเป็นประโยค
2. ควรมีการศึกษาดูผลการจัดประสบการณ์โดยใช้หุ่นมือที่มีต่อตัวแปรตามอื่น ๆ เช่น ทักษะการพูดภาษาต่างประเทศ ความซื่อสัตย์ การแบ่งปัน การรอคอย การมีระเบียบวินัย การเข้าใจตนเองและผู้อื่น
3. การวัดทักษะการพูดสามารถทำได้โดยใช้วิธีอื่น ๆ ร่วมด้วย เช่น การสัมภาษณ์ หรือการสังเกตพฤติกรรม การพูดของเด็กระหว่างวัน และทำการจดบันทึกไว้

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2560). *หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560*. ชุมชนสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
 ชนิพรณ จาติเสถียร. (2560). *สื่อเทคโนโลยีสำหรับเด็กปฐมวัย : Yes or No??*. <https://adacstou.wixsite.com/adacstou/single-post/2017/05/26/สอเทคโนโลยีสำหรับเด-กปฐมว-ย-yes-or-no>
 ชนิพรณ จาติเสถียร, กันตวรรณ มีสมสาร, และ อภิรติ ไชยกาล. (2560). *การส่งเสริมความสามารถทางภาษาสำหรับเด็กปฐมวัย*. พลัสเพรส.
 ธนิษฐา แจ่มอุทัย, สุพจน์ เกิดสุวรรณ, และ ทองปาน บุญกุล. (2564). *ทักษะทางสังคมและความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนระดับชั้นปฐมวัยโดยการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ด้วยการเล่านิทาน*. *วารสารการวัดผลการศึกษา*, 38(104), 165-173.
 วรัญญา ศรีบัว. (2560). *การนำหุ่นมาใช้กับเด็กปฐมวัย*. เอกสารประกอบการสอนวิชา นิทานและหุ่นสำหรับเด็กปฐมวัย. มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี.
 วิจิตรา โพธิ์สง และ สุพัตรา พักอ่อน. (2564). *การพัฒนาสื่อโดยใช้กิจกรรมกระตุ้นพัฒนาการเป็นฐานสำหรับเด็กปฐมวัย*. *วารสารการวัดผลการศึกษา*, 38(103), 195-204.
 เวิร์คพอยท์นิวส์. (2564). *โควิด-19 ทำเด็กติดมือถือ เสี่ยงกระทบพัฒนาการ*.
<https://covid19-admin.workpointnews.com/โควิด-19-ทำเด็กติดมือถือ-/>
 ศันสนีย์ ฉัตรคุปต์. (2543). *ความบกพร่องในการเรียนรู้หรือแอลดี ปัญหาการเรียนรู้ที่แก้ไขได้*. สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.
 สมศรี ปาณะโตชะ (2551). *ความสามารถทางด้านการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการประดิษฐ์หุ่นร่วมกับผู้ปกครองอาสา*. [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ].
 สำนักข่าวไทยพีบีเอส. (2562). *พบเด็กไทยมีภาวะพูดช้ามากขึ้นเพราะเล่นมือถือ*.
<https://news.thaipbs.or.th/content/287442>
 อรุณา ยุทธวงศ์. (2527). *การแสดงหุ่นสำหรับเด็กปฐมวัย*. เอกสารการสอนชุดวิชา วรรณกรรมและลีลาละครระดับปฐมวัย หน่วยที่ 8-15. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
 Greensmith, A. (2012). *Puppets in Education*. <https://creativityinstitute.com/pages/puppets-in-education>

Remer, R., & Tzuriel, D. (2015). "I Teach Better with the Puppet" - Use of Puppet as a Mediating Tool in Kindergarten Education – an Evaluation. *American Journal of Educational Research*, 3(3), 356-365.

Zuljevic, V. (2005). Puppets – A Great Addition to Everyday Teaching. *Thinking Classroom*, 6(1), 37-44.